

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vsa leta 8 g. — k.
" pol leta 4 " — " "
" četrť " 2 " 20 "

Po pošti:
za vsa leta 10 g. — k.
" pol leta 5 " — " "
" četrť " 2 " 60 "

Vredništvo in opravišstvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:
Za navadno trisopne vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat,
5 " " " " 2krat,
4 " " " " 3krat.
veče pismenke se plačujejo po prostoru.
Za vsak tisek je plačati kolek (štampelj) za 80 kr.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagevoljno frankujejo.

Absolutizem?

Politika nemških ustavovercev je prišla popolnoma na boben. Njih časopisi „N. fr. Pr.“ in drugi povedó, da ustavoverci n o č e j o vlade prevzeti, ker si ne upajo nič opraviti. Pri vsem tem pa strastno izpodkopavajo denašnje vlado, še strastneje federaliste in Slovane, in z absolutizmom — ki se nam bolj nego kedaj obeta, tudi ne morejo zadovoljni biti. Kaj hočejo? Nič, Podobni so razposajenemu otroku, ki se kremži po jabelku, pa ga surovo tje vrže, kader se mu ponuja. Kaj to vse pomenja? Nemcem ni več mar za Avstrijo. Vidiijo, da vladati ne morejo, ker je več nego nenaravno; a v tej sprevidnosti delajo, kakor bi s zobmi škripaje rekli: če mi ne, pa tudi nihče ne, rajše naj se vse podere! Ti Samsonje mislijo, da če Avstriji stebre izpodmaknejo, da se bo razsula, nas bi vse druge težak strop silačil, le oni se bodo rešili v zmagovalno Prusijo. Že se vidi, da se slavni „svinčeni podplati“ Kaiserfeldovi odvezujejo, da se imajo pri prvi priliki odvreči. In ti ljudje so pred malo časom nam očitali, da nočemo Avstrije?

Po tem tacem vse kaže, da bomo res še morda na vse zadnje dobili — absolutizem. Veseli ga bodo menda sami Nemci, ker absolutizem bode hitroživ voditelj v pogubo. Zastonj bode obrniti kolesa, ki so se začela vrteti. Mi Slovenci, kateri moramo žeteti, da Avstrija še obstane, ki nismo še zreli za nikakoršno veliko katastrofo, kakoršno skrivaj žuga „nemška Venecija“ ali Deutsch-Oesterreich, mi, ki moramo dobri Avstrijci biti, ki pa tudi vamo, koliko je svobodnejše gibanje ustavnosti (če ravno le polovične) našemu narodnemu razvoju koristilo, — mi absolutizma ne moremo veseli biti.

Vendar to pa lahko rečemo, da nam je prav čisto vse eno ustavoveren absolutizem ali pa uradnišk. Razločka ni. Absolutizem nemškega gospodarstva, ki ima na lici svobodno larfo, pod njo pa gorgonski obraz proti nam, — ni naše navdušenje. Naj pride torej kar hoče, vse eno, slabejše se nam ne more goditi.

Kaj nam morejo vzeti, ki nam nič dali niso? Če

ne bomo več porotniških sodnij imeli, ki so zdaj kader kak fanatično nemškutarsk župan in c. kr. okrajni glavar zapisnik porotnikov kuje, pri nas strašno sumljiva svoboda (na pr. v Ljubljani za kak odkritosrčen in pogumen naroden list) — nu, potlej bomo pisali pa o narodno - gospodarskih stvareh, o Irskem, o žitni ceni, itd. Če politikovati javno ne bomo smeli, — ne bomo rok križem držali. Narodu bomo knjige pisali, brati ga učili, ino misliti. — Če taborovati ne bomo smeli, — kaj to. Seme je že vsejano. Tudi potlej bomo znali skrbeti, da se ne bode zahodilo, temuč da se bo razrastalo.

Naj pride torej kar hoče!

To smo pa že davno vedeli in vemo bolj ko kedaj, da pride enkrat slovenski dan.

Še nekoliko besedi o kranjskem šolskem svetu.

Zadnje „Novice“ so se nad našim člankom: „Kranjski deželni šolski svet in pa nemščina v slovenskih šolah,“ ktereja je pisal dobro izveden učitelj na Kranjskem, spodtaknile in nam po stari navadi natolcevanje, nezvedenost itd. v obraz vrgle. Mi na take ostarele polemiske udarce ne bomo odgovarjali. Mi hočemo tu vkup postaviti le to, kar nam „Novice“ razlagajo o delovanji in naredbah šolskega sveta kranjskega in pa sodbo „N. fr. Presse“ o tem postopanju. „Novice“ razlagajo:

„Ako se je določilo (pa le začasno določilo), da se v 4. razredu mestnih šol podučuje tudi po nemški, razume se to-le tako, da naj v tem razredu za letos ostane tako, kakor je bilo do zdaj. namreč, da naj se nemški jezik uči (dokler boljše knjige nimamo) po sedanjih šolskih knjigi: „Praktisches slovenisch-deutsches Sprachbuch für die oberste Klasse der slovenisch-deutschen Hauptschulen“, po katerem se učenči slovenskih izrazov uče v nemškem jeziku; atari, do sedaj veljavni „Lehrgang für Hauptschulen in Krain“ je še to tirjal v 2. polovici 3. razreda glavnih šol, in to se ve da le za to, da učenci stopivši iz 4. razreda mestnih šol v srednje šole so mogli shajati v njih. Srednje šole

še tudi niso sedaj tako vredjene, da bi začetni učenci mogli napredovati brez nekolikošnega znanja nemškega jezika, in to se ravno sedaj od učencev 4. razreda ljudskih šol tirja tudi pri na novo vpeljani sprejemni skušnji v začetku šolskega leta. Dokler so, žali bog, v srednjih šolah okoliščine take, za sedaj ne more biti drugače, ako hočemo, da bode v srednje šole pot odprta sinom kmetijskih, ne pa samo gosposkih starišev. To je imel in je z ozirom na še obstoječe djanske razmere moral imeti dež. šolski svet pred očmi, ko je dovolil, da se v 4. razredu mestnih šol podučuje po sedanjem načrtu. Sicer se pa vé, da je ves ukaz ministra za bogočastje in uk od 20. avg. t. l. („Schul- und Unterrichtsordnung“) le začasno, za poskušnjo vpeljan, in da se bode po okoliščinah kmalu moralo mnogo (posebno o jeziku) mnogo spremeniti.

To pa si „N. fr. Pr.“ takole razjasnjuje: „Deželni šolski svet kranjski, v katerem ima narodna stranka večino, noče (ali ne more?) čisto iztrebiti nemškega jezika iz ljudskih šol. Nemščina se mora še podučevati in v 4. razredu mestnih šol naj nemščina ostane oelo učni jezik. In pri tem ti ljudje še govoré o vpeljavi slovenskega jezika v srednje šole in o slovenskem vseučilišču! — Mi moramo nezadovoljnim prenapetežem“) prav dati, da je to huda nedoslednost ali da se vsaj vidi, kakor da bi to bila nedoslednost, kajti tirjatve po slovensčini v srednjih šolah in na vseučilišču so (za „Novične može) s a m o s r e d s t v a z a a g i t a c i j o, pri uravnavanji ljudskih šol pa se narodni fanatizem čuti samega sebe prisiljenega, ozir jemati na ljudske potrebe. Je pač že za to skrbjeno, da drevanje ne pade vnebo!“

Temu komentaru je malo dostavljati. Našim polovičarijam se nasprotniki posmehujejo in jih tolmačijo kot znamenja narodne nemoči in nezmožnosti. Vlada res noče začeti s slovenskim jezikom v srednjih šolah, ako bomo pa zaradi tega nemščino sami negovali v ljudskih šolah, potem bode vedno ostalo pri starem in tisti govori po deželnih zborih o slovenskih šolah res nimajo nobenega pomena. Če se bojé „Novice“, da

*) To smo menda mi.

Vredn.

Listek.

Ljubljanska pisma.

III.

Vernih duš dan je, obnebje s sanim seboj v prepiru, enako svojeglavni ali izbirljivi ženski, ktera ne vé, bi se li jokala ali smejala. Obnebje se, ako ima le količkaj dotike z občutljivim človeštvom, vsaj denes ne more smejati; zediniti mora svoje solze s solzami revic in revežev, ktere se točijo na gomilah dragih roditeljev, starišev, bratov, sester in žlahtnikov. Lepo vreme, jasno obnebje in gorko solnce bi bila perziflaža denašnjega dneva, videlo bi se, kakor da bi narava se norčevala z najžlahnišimi čutili človeškega srca, kakor da bi se posmehovala križem in nadlogam zemeljskih stvari; bila bi narava ali božja previdnost enaka našemu vladarstvu, ktero se ne ozira na čutila, na žalostna srca. —

Vernih duš dan je, dolge rajde žalostnih ali vsaj na videz žalujočih roma k sv. Krštofu, kjer trohne kosti dragih umrlih, kjer se črvi in mrčesi sploh gostijo nad bivšo zemeljsko lepoto, kjer počiva prijatelj tik prijatelja, kjer se tišči sovražnik sovražnika, kjer vlada

mir in tihota mrtvaška. Zapuščeni prijatelji pojó na gomilah odišlih srečnejših prijateljev in sodruštvenikov mile pesmice, ktere se razlegajo po širjavi pokopališča, šinejo v srca živih in do duhov mrtvih, katerih nazočnost čuti vsako tužno srce; venci razodevajo, razgrinjajo, izdajajo čutila, venci, ktere opari večerna slana in jim vzame barvo, ktera naj bi očevdno pričala o srčnih čutilih. Potem pade sneg ter pobeli, pogrne znamenja tužnosti, hvaležnosti, vse je belo, le križi in mrzla, trda, kamnitna znamenja ti pričajo, da je tukaj mir, prostor, cilj in konec vsega umirajočega.

Vernih duš dan je, to si že videl včeraj v gledišči, kjer se je igrala mesto navadnega: „Müller und sein Kind“ nenavadna igra: „Mlinar in njegova hči“, nenavadna zaradi tega, ker je slovenska in ker je ljubljansko gledišče nemško, vsaj po besedah Dežmana, Kromerja itd. Pa je tudi jako predržno in nesramno, da se Slovenci podstopijo prav isti dan za slovensko predstavo izbrati, na katerem so bile naše nemčurke navajene, složiti se pri nemški igri in kremže se kazati svoje blagočutstvo; pri slovenski tega ne morejo, ker je Slovenec presurov, tedaj mu ni moč, ganiti blagih src nemškutarskega ženstva, kteremu je že slovenska beseda — „škandal“. Slovenec pa nima blazega srca,

zanj niso igre žlahnišega pomena ali globokega čutja, on se le smeje in predstavlja neslane, surove burke, katerih se je naučil na kmetih, od kmetov.

Nemške ali vsaj nemčurske kulture karakterističnost je ta, da beži in se ustraši surovosti, da se giblje vedno in izključljivo le v mejah spodobnosti, estetike, moralnosti in lepodušnosti, ktere Slovenci tako radi preskakujejo. Dokaz te lastnosti bila je prva in najbrž tudi zadnja pravda organa nemčurske stranke, ljublj. „Tagblatt“. Besedo „zadnja“ sem nalašč poudaril, ker ne mislim, da bi bil kedaj še kak Slovenec tako kratkomišljen in neumen, da bi tožil ta list ljubljanske inteligencije. Brezijski cerkvenik gotovo ni estetičen človek, gotovo ne vé, kaj je človeška osebna čast, in da se n. pr. nihče ne sme čutiti razžaljenega, ako se „Tagblatt“ o njem laže, da je svinjo obril — namreč človek, o katerem „Tagblatt“ to piše, ne „Tagblatt“ ali kateri njegovih častiteljev, kajti za take je druga mera časti — in jo prav grdo pobarval ter ljudem kazal po 10 soldov; vsaj se „Tagblatt“, črno pobarvan, prodaja celó po 5 soldov na drobno in nikdar še ni nikomur prišlo na misel, da bi ga bil tožil zaradi sleparstva ali goljufije.

Ljubljanska inteligencija, ktera je posadila po-

bodo sami gosposki sinovi hodili v šolo, naj beró naš članek o kranjskih gimnazijah, in videle bodo, da je teh visokorojenih učencev uborno malo, in da bi smel kranjski šolski svet res bolj skrbeti za ogromno večino kmečkih sinov, nego za majhno manjšino gosposkih fantalinov.

Pisatelj prvega članka o tej zadevi nam je včeraj poslal sledeče vrste: „Novice“ dvakrat enako ne govoré! Iz 3. in 4. seje deželnega šolskega svetovalstva so „Novice“ med drugimi rečmi poročale, da ostane v 4. razredu mestnih ljudskih šol na Kranjskem učni jezik nemški jezik. Ker se ta določba kr. deželnega šolskega sveta nikakor ne vjemá s zahtevami in potrebami slovenskega naroda, in ker bi deželni šolski svet lahko prenaredel stari „Lehrgang für die Hauptschulen in Krain“, po katerem je za 4. razred mestnih ali glavnih šol učni jezik le nemščina, t. j. vsi nauki naj se razlagajo po nemški; zavolj tega se je „Slov. Narod“ spodtikal nad določbo kr. dež. šolskega sveta, kakoršno so bile „Novice“ in po njej „Uč. Tovarš“ med svet raznesile. Poslednje „Novice“ so pa omenjeno stvar pojasnile ali prav za prav prejšnjo napačno sporočilo popravile rekoč, da se bo le nemški jezik v 4. razredu onih šol po nemško in z nemško terminologijo podučeval. To je pa vse kaj drugega, če je le za en predmet, tukaj za nemščino, učni jezik nemški, kakor za vse nauke, ki se mladini razlagajo. „Sl. Narod“ je bil prav razumel „Novice“, in tudi pozna razmere ljudskih šol po Kranjskem, le „Novice“ so prvič napak poročale.

Pa tudi zadnje pojasnilo v „Nov.“ gledé nemščine v omenjenem razredu ni jasno. Najprvo govori, da to podučevanje po nemško velja le za stran nemškega jezika in kmalu potem pa pravi, da za eno leto ostane podučevanje v 4. razredu še po starem. Po tem starem načrtu je pa učni jezik za vse nauke (razun slovenskega berila) nemščina. — Pri čem smo torej? — Res se pri nas o narodnih stvareh že tako zvito in pokrito pisari, da se več zamolči nego pové, tako da se čisto spominjamo tistega diplomata, ki je rekel, da mu govor v to rabi, ka zakriva svoje misli.

Dopisi.

—r.— Iz Ljubljane, 2. nov. [Izv. dop.] Našim nemškutarjem so se že dolgo sline cedile po velikonemški demonstraciji, s katero bi se vredna skazali svojih nemških bratov v drugih pokrajinah Avstrije. Taka demonstracija bi dala tudi g. Dimic-u priliko v „neue freie Presse“ poslati ogromen telegram. Predstavljala se je opereta „flotte bursche“; v njej bi moral eden izmed dijakov stopiti pred občinstvo in vsklikniti, da je Nemec in da je Nemčija čez vse. V tem slovesnem hipu bi zaigrala godba „die Wacht am Rhein“

(zakaj ne tudi „die Wacht in Janjče?“) potem radost, gorostazna navdušenost, strašen efekt! Tako je bila reč vredjena in z velikimi črkami na listu naznanjena. Celi „turn- in feuerscheu“ je odprtih ust čakal v gledališču, kaj in kako se bode vršilo. — Pa v odločivnem trenutku, ko bi moral orkester igrati „Wacht am Rhein“, odidejo vsi vojaki, kar jih je od Huynovega polka pri orkestru. Ravnatelj gledališni praša, kako to? Rekó mu, da jim je polkovnik g. Gyntov zapovedal, te pesmi se ne udeležiti. Vse prigovarjanje je bilo zastoj. Ostali orkester tedaj igra „Wacht am Rhein“, kakor je znal, namreč po ljubljansko — mjavžarsko — in efekt, z njim pa tudi objavljenje velikonemškega čuta je šel — po vodi. Celo „Tagblatt“ sramožljivo toži, da mu „Wacht am Rhein“ v tej predstavi ni le nikakor ustregla, marveč da ga tudi ni vshitila — ter izraza pravično jezo, da se vojaki niso udeležili. Gosp. polkovniku Gyntovu (rojenemu Slovaku) pa izrekamo svoje srčno sočutje, da je imel pravi „takt“, in svojim vojakom prepovedal pri Avstriji sovražni demonstraciji sodelovati. — Za gotovo je, da dr. Keesbacher v gledališču ne bo dolgo več vganjal tak velikonemški „perla-fur“, kajti nemške predstave so tam, kjer ribniški konj, ki se je komaj stradati navadil, pa je — crknil. Denes zvečer, to je 2. novembra še noben igralec ni dobil plačila, in ravnateljevi prijatelji dirjajo po celem mestu, do bi mu na posodo dobili glid. 500. — da bi izplačeval. Vrh tega je gledališče dan na dan prazno, kakor avstrijske blagajnice, — dan na dan je zguba. — Včeraj, na vernih duš dan, je pel pevski zbor čitalnice pri piramidi na pokopališču, na kateri so imena umrlih Sokolov. Grobi Čopa, Vodnika in umorjenega Rodé-ta so bili z venci okinčani. Denes dopoldne je pri strašno hudem viharu pogorela vas Kleče za Savo. Denes zjutraj pa je umrl znan domoljub, dr. Janez Zweier. Lahka mu zemljica!

Iz Žirov pri Idriji, 3. okt. [Izv. dop.] Da se železna črta meri od Loke po Poljanah čez Žir in dalje v Trst, to je že dopisnik iz Idrije enkrat povedal. Pri nas si nekteri prizadevamo, napraviti kmečko čitalnico; pa naši kmetje nimajo toliko razuma in omike, da bi tako početje podpirali in do narodnih naprav in izobražilišč veselje imeli. In to je sicer naravno. — Kje si pa hoče kmet tega duha navzeti? Pové mu nobeden ne, podučí ga v tej zadevi nobeden ne in bere zopet le malo. Šola in cerkev, učitelji in duhovni bi k veči narodni omiki najlože kaj pripomogli. Toda prvi se ne smejo za pravo narodno omiko poganjati, zadnji se pa v svoji flegmatiki nočejo kaj posebnó brigati. Ker iz našega kraja ne vem ničesar povedati, bodem pa iz bližnje Idrije naznanil to, kar je navadni dopisnik hoté ali nehoté pozabil. Poročal je bolj hvalevredno gibanje v Idrije in ni omenil, kako so više glave v Idriji narodu hrbet obrnili. Menimo visokega uradnika, ki je izstopil iz idrijske čitalnice in de-

kana idrijskega g. Kovačiča, ki se je odpovedal predsedništvu tega društva. Dozdaj smo omenjena gospoda še povsod in tudi v naši vasi visoko čislali v vsakem oziru, zlasti pa tudi zavolj tega, ker sta bila narodu udana. S tem korakom sta pa pokazala, da njih ljubezen do narodnih društev in narodnih reči je vedno manjša, kar je tudi pravi vzrok omenjenih odpovedi; drugi osebni malenkostni v zroki so bili morda le sredstvo k temu činu.

Iz Zagreba, 3. novembra. [Izv. dop.] Že v enem prejšnjih dopisov sem poročil, kako je načelnik zagrebskega kolodvora Vošnjak tačas, ko se je biskup Strossmayer iz Rima v Djakovo memo Zagreba peljal, drenja-jočemu občinstvu dal vse kolodvorne ograje odpreti, in kako je zavolj tega med njim in policijskim mojstrom Gjirkovečkijem do ostrih besed prišlo. — Baron Rauch prizadeval si je sicer že pred tem dogodkom Vošnjaka, kakor se reče na svojo stran dobiti, ter ga je večkrat k sebi vabil na večerje in na druga blagovanja. Vošnjaku se gotovo ni ljubilo po zraku v banskem dvoru, zato je Rauchova povabila na lepi način s tem odvráčeval, da mu služba ne pripušča „častnim“ povabilom zadovoljiti. In res ne enkrat se ni Vošnjak banovih soarej udeležil, dasiravno ga je Rauch večkrat in opetovano k sebi vabil. Že iz tega izogibanja mogel je Rauch videti, da kolodvorni načelnik Vošnjak neče z njim imeti nobenega občenja, nobene izvenslužbene dotike. Vošnjakovo postopanje ob priložnosti Strossmayerjevega potovanja memo Zagreba dalo je tedaj Rauchu že gotovo zaželeni povod, da je kot glavar zemlje ves svoj vpliv v to založil in upotrebil, da je društvo južne železnice nazadnje na to sklonil, da je Vošnjaka iz Zagreba na Dunaj premestilo. Težko je društvu se glavaču kakoršen je Rauch zameriti. Da pa društvo Vošnjaku pokaže, da njegovo premeščenje ni kazni, premestilo ga je s povišeno plačo. Vsi tukajšnji narodnjaki žalimo odhod gospoda Vošnjaka, ki si je bil po večletnem tukajšnjem službovanju splošno priznanje vsakega pridobil, kateri je imel priložnost z njim službeno ali privatno občevati.

Starčevićanci se pri nas čem dalje živeje gibljejo. Celo slab vzpéh, na ktereja je do sedaj propaganda njih idej povsod med narodom naletela, jih ni ustrašil, jim ni poguma polomil, ampak na še večó delavnost spodbudil. Na vse strani začeli so svoje „wanderprediggarje“ pošiljati. Posebno slast imajo do vojniške kra-jine in do Karlovca. Karlovec je za magjarone in za Starčevićance pravi Sodoma, kajti v njem ne najdejo niti pet svojih privržencev, in ravno zato se iz pétnih žil napenjajo, ga na svojo vero spreobrniti, pa le ne bo šlo, kajti Karlovčani to so dečki!

Na čelo naše stvoriti se imajoča mlade narodnjaške stranke stopil je dr. Makanec, sedaj tajnik kupčijske komore v Sisku. V svojem programu zagovarja federalistično uredbo „monarhije“ enako kakor si je

rotnike na klopi v sodnijski dvorani, je pripoznala s tem, da je oprostila zatoženca, dečka Bamberga, kateri je pri vsej tej reči še bolj nedolžen, ko Lahovi koš, — da so jej svinjski predmeti všeč in sicer ne le pečeni in kuhani s kislim zeljem, timveč tudi tiskani na papirji. Saj pa tudi ni bilo pričakovati drugega — po iskrenem in izvrstnem govoru gosp. doktorja žl. Schreya, kandidata predsedništva ali vsaj tajništva v konšt. društvu. V Parizu se je sestavil odsek za brambo dežele, v Ljubljani pa odsek za brambo „Tagblattovih“ napak, ta je menda vadiljal in na ta način je doletela čast „zastopanja svinjskih“ zadev gosp. Schreya, doktorja in plemenitaža, kajti drugače bi bil odsek izbral gotovo boljšega govornika, kateri bi se bil vsaj govorni „diktando“ iz glave naučil in vedel povdarjati fraze, ktere se zgubé med poslušalci, ako jih govornik ne bobna ali ne gromi, da se razlegajo celó po dvorišču. Pa gosp. plemenitnik Schrey je dobro poznal svoje tiče, tedaj ni bilo treba posebnega vetra. In tako je „Tagblattova“ svinja adoptirana po porotnikih, legalno ali postavno, zakonsko porodstvo ljubljanskega „Tagblatta“, legitimno dete nemčurske kulture na Kranjskem.

To dete rodilo se je za hrptom O. Bamberga, za

ktereja se skriva Dežman, dr. Keesbacher, dr. Schaffer, dr. Schrey in — ničla Konschegg, misijonar nemčurske kulture na Gorenjskem. Bamberg je več ko Konschegg, kajti zadnji je dijak, kateri je moral študije na kol obesiti — prvi pa jih je obesil prostovoljno. V šoli je bil Otomarček prav boro dečko, videlo se mu je, da ni našel Amerike in da ne bo napravljaj nikdar svetu stroškov s tem, da bi se mu postavljaj kak monument. Že ko deček z bukvami pod pazduho je slabo govoril nemščino; ker pa se je pridružil napredovalni stranki, ni ostal na starem mestu, napredoval je tedaj tudi v nemščini, dokaz temu, da jo zdaj mnogo slabše govori. Kar je slabo, mora postati slabše, to je napredek. Sicer pa je prav nedolžna duša, ni črhnil niti besedice, temveč prepustil govorjenje in odgovore svojemu „irofu“ dr. Schreyu. Saj „dečko“ ni govoril nikdar, še manj pa je pisal, „Tagblatt“ laže brez njega, kako bi tedaj vedel, po katerem potu je prišla svinja v list?!

Vendar, dragi Otomarček, bi ti nekaj svetoval. Nikjer ni zapisano, da bo sestava porotnikov na večne čase ali vsaj tako dolgo ta, kakor boš ti dežnik „Tagblattov“: ako bi bili drugačni porotniki, bi morda druga pela, morda bi se hudili nad tabo, da se za

tvojim hrptom gonijo svinje v „kontraband“, v „Tagblatt“; morda bi ti moral plačati kazni ali „Verzeh-rungssteuer“ od nje in to bi bilo sitno, ker bi plačeval nekaj, kar se je vpeljalo in snedlo brez tvoje vesti, tedaj bi moral ti, kakor pravi nemec, „deine Haut für andere zu Markte tragen“. Menim, da toliko še umeš nemščine, da me boš razumel. Drugi pot morda med porotniki ne bo več tvoj „speci“ Schaffer, s katerim v svetli čeladi laziš po strehah, kader ne gorí, se vé da. Bodi pameten, Otomarček, da kaj ne stakneš, da bi se mama po tebi ne jokala.

Kakor svinja v „Tagblatt“, je prišel tudi J. N. Plautz junior v odbor konšt. društva, sam ne vé, zakaj in kako. Gospod J. N. Plautz junior igra dobro tarok, pije „Doppelkummel“ in je kupčijska kapaciteta, bi rekel korifeja, kajti ni še leto, kar je kupil živega konja — na funte. Zarad te nove metode kupčijstva menda, in zato, ker je njegov oče znan in srdit nemškutar, je bil voljen v odbor konšt. društva. Potlej se pa svet čudi početju te skupščine! Kader se bo konšt. društvu zopet poljubilo, skleniti kakemu ministertvu zaupnico ali kaj tacega, se bo med podpisi tudi lesketal merodajalni mož, politikar. J. N. Plautz junior, sedeč na konji, ktereja je kupil na funte. — Kdo se zopet smeje? Dr. B.

Košut mislil „Podunavsko konfederacijo“, ktera bi imela obsegati tudi Poljsko, Rumunsko, Srbijo in troedino kraljevino. Dr. Makanec v svojem programu se ne ve, kako bi to „monarhijo“ imeval. Ime „Avstrija“ ni varno pri nas izgovarjati, to je strašilo, proti kateremu se vse stvanke brez razločka vzdignejo.

O našem saboru se še nič prav ne ve, ali se bo še enkrat sklical, preden mu mandat vgasne, ali ne, čas je le še kratek za to, treba bi bilo se podvizati. Z novimi volitvami in z novim saborom pride neodvračno politična kriza v deželo, in potem bo drugi skok! —

Te dni imel sem priložnost govoriti z „inšpektorjem“ turških železnic, ki je bil prišel iz Bosne. On mi je rekel, da k letu ob tem času bode gotovo železnica od Siska do Banjeloke dodelana, v daljnih treh ali četririh letih pa do Carigrada. Od Carigrada gori proti Drinopolji jo tudi že delajo. Na daljini kakih treh milj od Carigrada sem je tudi že odprta. Nazadnje bode Zagreb preje s Carigradom nego z domačo Reko po železnici zvezan. Bosanska železnica bo velike važnosti ne samo v kupčijem, ampak tudi v političnem oziru. Bratje Bošnjaci bodo po njej prišli v večjo in ožjo dotiko s Hrvati, kar bo gotovo velik vpliv na večji razvitek jugoslovanske ideje imelo. Slovenskej obrtniji se bodo pa v Bosni in dalje doli v globokej Turčiji novi sajmovi za proizvode njih delavnih rok odprli, kateri so do sedaj tako rekoč nepristopljivi bili, kajti do sedaj bilo je laglje robo tje doli v Kapstadt pošiljati, nego v Sarajevo, ktero nam je stokrat bliže.

Politični razgled.

Navadno dobro podučena „Magdbg. Ztg.“ v6 iz „čisto zanesljivih virov, da je Bismark na svoje vprašanje, kako bi hotela Avstrija svojo formalno pravico ugovarjati proti preustrojenju Nemčije rabiti, od Beusta dobil čisto povoljen odgovor. „Že pred tremi tedni je Beust politiku, ki mu je hotel razlagati, da mora Avstrija po dokončani vojski iskati prijateljske zveze Nemčijo, nevoljno odgovoril: „Saj se to umeva vendar že samo ob sebi.“ Kam bode neki Beust svojo modrost nesel, kader Avstrijo tje dotira, kamor je srečno dotiral Saksijo?

„Bohemia“ prinaša dopis iz Dunaja, v katerem obširneje govori o ministerski krizi, o volitvah na Českem in o bližnji politični prihodnosti. Po tem dopisu je v najviših krogih sedanje ministerstvo zgubilo vse zaupanje in je skleneno, da mora pasti vse ministerstvo. Cesar sam na Českem ne bo volil, pač pa cesarski principi, ki bodo volili ustavoverno. Novo ministerstvo bode ustavoverno, Rechbauer bo v njem. Vlada ne misli na absolutizem. A ko bi ustavoverneži s prihodnjim ministerstvom zopet ne imeli sreče, potem mora vladar, ki federalizma pod nobenimi pogoji noče sprejeti, seči po najskrajnejih pripomočkih, da reši državo. Uradniškega ministerstva se ni bati. Pač pa so simpatije najviših krogov za parlamentarno ministerstvo, ki bode imelo zopet do veljave pomagati vladni avtoriteti in izvržiti decembersko ustavo. — Če se vse to potrdi, potem bomo menda doživeli najzadnji eksperiment, med katerim bode že vsaka stranka zvezala svojo culico pripravljena na konec in na nov začetek.

Petrinov „Patriot“ piše, da se državno krmilo v Cislajtani ni sme prepustiti niti centralistom, niti federalistom. Njemu ste obe te stranki samo fanatikarji, ki v strastni ošabnosti vsakemu pametnemu premišljevanju vrata zapirajo. Krmilo bi se imelo izročiti neki „avstrijski“ stranki par excellence. A ministerski organ sam priznava, da take stranke ni. Pač da ima ta stranka neke borivce in tudi nekaj čet, a da je še neorganizovana. Naloga sedanjega ministerstva je torej osnovati tako stranko in potem jej krmilo potisniti v roke. — Ne dá se tajiti, da bi bila to lepa naloga, vendar mislimo, da sedanje ministerstvo ni kos to nalogi srečno dovršiti. Potolažilo ni nikogar, veselega upanja ni dalo nobeni stranki, najlojalnejše narode je gnalo v opozicijo, centraliste je do skrajne meje razka-

čilo, federaliste tudi, pa slednje je poleg tege še kompromitiralo in kompromitiranje gotovo ni pripomoček za ustvarjanje tiste stranke, po kateri se Potocki et comp. zastonj ozirajo.

O neposrednih volitvah na Českem je dozda še malo znano. Vspen po kmečkih občinah je bil že poprej brezdvomen. Kakor naznanjajo telegrami iz Prage, so po vseh nemških okrajih voljeni ustavoverni neposredneži, po českih okrajih pak deklaranti. Skrutinij še ni končan in je pričakovati še natančnejih poročil. Odločile bodo v ponedeljek volitve velikega posestva.

O Bazainovem gospodarstvu v Metz se razvedajo strašne stvari. Njegov generalstab je s početka s kruhom krmil svoje konje; veliki častniki so živeli v največjem razkošji, armada pa po 2 dni ni jesti dobila. Gotovo bi se bil Metz lahko še držal cel mesec, ko bi bili s živežem pametneje gospodarili. V Metz je med obleganjem umrlo 35000 ljudi zaradi slabe hrane. In pri vsem tem naznanja londonsk list, da so Nemci v Metz našli streliva, živeža in drugih potrebčin toliko, da bi bila francoska armada lahko izhajala do konca marca meseca. Pri takem ravnanju se ni čuditi, da so v Ars-u ženske napadle Bazainovo kočijo, jo razbile in da bi bile Bazaina gotovo umorile, ko bi ga ne bili rešili pruski žandarji.

1. t. m. je Thiers dve uri konferiral z Bismarkom o miru in se je potem vrnil v Pariz. Thiers se je prav zadovoljno izrekal o svojem sprejemu pri Bismarku, in trdi se, da pojde s Favrom v Tours k miru prigarjat tamošnji vladni delegaciji. Iz pisma, ktere ga je Bismark poslal v London, je videti — ako Bismark ne binavčuje, da tudi Prusija želi miru. Zadržaj tega pisma je povedan s temi besedami: „Da si voli Francoska svoje narodno zastopstvo, to želé neutralne vlasti, to želi pruski glavni kvartir in tudi vsi razumni in nezaslepljeni Francozi.“ Pismo naravnost odbija vsako utikanje neutralnih vlasti in se končuje s zagotovilom, da Prusija sama sicer nikakor ne bode začejala novih dogovorov s Francozi, da pa je pripravljena vsak od francoske strani jej podani nasvet zaradi pomirjenja sprejeti in premisliti odkritosrčno želé, da se konečno napravi mir. In včerajšnje novine so res prinesle iz Versailles telegram, ki se glasi: „Vsed včerajšnjih dogovorov je Bismark dovolil gospodu Thiersu 25dnevno vojno pomirje s tem namenom, da se dovrše na Francoskem splošne volitve. Pomirje so bode podpisalo s tem pogojem, da teh 25 dni vse ostane, kakor bo stalo tisti dan, ko se bo pomirje podpisalo.“

Med pomirjevanjem gré vojska med Francozi in Prusi svojem potem naprej. Pri Dijon-u je bil 30. okt. hud boj, po katerem so Badenčani mesto dobili v svojo oblast. V Versailles so neki zasadi med ondotnim prebivalstvom zaroto proti Bismarku in Moltkeju. Mnogo so jih pograbili in takoj odposlali na Nemško. Sploh je neki javna varnost v Versailles jako slaba.

Razne stvari.

* (Novi nemški list), ktere ga v Ljubljani jako marljivo spravlja na noge gosp. Potočnik, inženir v pokoji, se bo imenoval „Die Save“. Vabila se že tiskajo in se bodo razposlala v velikem številu. Iz njih je razvidno, da ima list nadaljevati tendenco ranjcega „Triglava“, in to po trikrat na teden v večji obliki, kakor je bila „Triglava“. List bo pričel izhajati o novem letu, pa le, če se bo oglasilo toliko naročnikov, da so plačani stroški. Za zdaj naj se bo vsak, kdor si ga bo mislil naročiti, le oglasil, naročnina pa se bo jela sprejemati še le po izidu prve številke. — Po propadu „Tagblatt“, kateri se za gotovo pričakuje, namerja vlada organizirati dnevnik, in sicer v nemškem in slovenskem jeziku, kateri naj bi pa bil nepristransk. Če ima preveč denarja, ga bo že izdržala.

* (Srenjski paša in narodna ravnopravnost.) Sredi slovenske zemlje ležeči trg Vozenice je sicer majhen kraj, vendar se v njem lahko godé velike neumnosti. Učitelj Mussi je napravil slovenskemu

gospodarju za slovenskega hlapca slovensko službeno spričevalo, ktero bi bil imel ondotni župan Puschnigg (tako se mož sam piše) potrditi. Namesto potrdila je poslal g. Mussiju sledeči dekret, ktere ga nekoliko zato ne prevajamo, ker se taka logična in stilistična bedarija sploh prevoditi ne da, nekoliko pa tudi za to, da naši bralci spoznajo, kakšen je „landesüblich“ nemški jezik v Vozenici. Dekret se glasi:

Nr. 223.

Herrn Wilhelm Mussi, Schullehrer hier.

Das von Ihnen als Namensfertiger noe Janes Spenger ausgefertigte Zeugnis ist in slovenischer, sohin nicht hier gesetzlich bestehenden Landessprache ausgefertigt. —

Indem sich dieses Zeugnis zur Vidirung nicht eignet, hiebei verschiedene gesetzliche Mängel auftauchen, so werden Sie beauftragt, in hier ortsüblicher Sprache dem Gesuchsteller oder Arbeitssuchenden ein Zeugnis von dem wirklichen Dienstgeber anzufertigen und dann zur Vidirung hierher vorzulegen. —

Im Uebrigen wird Ihnen mitgeteilt, dass Pässe, die von Dienstboten, Arbeitern, Tagelöhnern etc. beim gefertigten Gemeindevorstande anzumelden sind, u. da dies insbesondere bei dem noch Stellungspflichtigen Franz Poznoiošk der Fall ist, so wird hierüber das weitere Verfahren eingeleitet, weil die Meldung desselben hier unterblieben ist, — der Pass sich auch in Händen des Hr. Frohner befinden soll. Eine Stempelmarke pr. 15 kr. folgt zur Ausfertigung eines neuen Zeugnisses (in deutscher Sprache) mit, und ist sammt Reisedocument sogleich anher vorzulegen. —

Auch über die Einhebung der Schreibgebühr pr. 20 kr. für das Zeugnis von Seite des Dienstboten wird die Rechtfertigung verlangt, weil nur den Zeugnisaussteller die Zahlung treffen kann, nie aber der Dienstbote diesfalls etwas zu leisten hat. —

Das vorige Zeugnis bleibt hier als Beleg, daher wird ein neues sogleich erwartet. —

Wegen nicht rechtzeitiger Meldung wird die weitere Anzeige erstattet.

Gemeindeamt Saldenhofen den 16. Okt. 1870.

Puschnigg, Bürgermeister.

Vozeniški župan je tú daleč zagazil čez postavno mejo. Okrajno glavarstvo in c. k. namestnija, ki imata paziti, da se srenje vedejo po postavah, bode menda po tem našem listu zvedelo Pušnikovo pašavanje; radovedni smo, kaj bodo gosposke storile, da se taki izrastki nemškutcrske besnobe enkrat za vselej odpravijo.

* (Iz Kranjskega) se nam piše: V okrajna šolska svetovalstva so izvoljeni pri nas sledeči učitelji kot zastopniki šole: Za mesto Ljubljano g. Belar, ravnatelj in učitelj na drugi mestni šoli v Ljubljani in g. Schott, učitelj na prvi mestni šoli v Ljubljani; za Kranj, g. M. Kuster, učitelj glavne šole v Kranji in g. Sodar, šolski nadzornik in učitelj gl. šole v Loki; za Radoljico g. Tuma, učitelj v Radoljici in g. Zarnik, učitelj v Kropi; za Kamnik g. Cerar, učitelj v Blagovici in g. Ribnikar, učitelj v Dolu; za Postojno g. K. Demšar, učitelj in šolski nadzornik v Senožečah in g. Barle, učitelj gl. šole v Vipavi; za Kočevje g. J. Dovžan, učitelj v Kočevji in g. Erker, učitelj v Stari Cerkvi; za Novomesto O. frančiškan Sigismund Jeraj, učitelj in katehet v Novem mestu in g. Alojzi Jeršič, učitelj v Šentlovrencu. Kolikor poznamo te učitelje, so vsi med prvimi v svojem okraji, ki se za šolo potegujejo in tudi v narodnem smislu delajo. Vendar nekteri niso skoz in skoz šolski in narodni možje in večkrat še omahujejo. Sploh pa bodo okrajni šolski sveti izvrstno sestavljeni in skoro zgolj iz narodnih mož. Slava!

* (Premoženje Matice slovenske) znaša: v gotovini v hranilnici naloženi 6163 fl. 20 kr., v obli-gacijah po normalni vrednosti 25.700 fl., vrednost lastne hiše 10.631 fl., inventarna vrednost 300 fl. — Torej vsega vkup 42.795 fl. Njeni dohodki od 1. julija 1870 do 1. julija 1871 znašajo 6215 fl. 74 kr. Po odbitih stroških, med katerimi figurira tajnik z letno plačo 360 fl. in vrednik naučnega slovarja z 240 fl., bode Matici za izdajanje knjig še ostalo 5075 fl. 74 kr. — gotovo lep denar, ako se bode dobro obrnil.

* (Iz tržaške okolice) poroča "Triest. Ztg.", da so se te dni v Rojani zbrali okoličani in da so sklenili, naj se pošlje deputacija na Dunaj od ministerstva tirjat pojasnil, zakaj se je razpustil okolični milicijski batalijon; deputacija bi imela tam tudi povzdati o marsikaterih zadevah deželne bramborice. Tega zbora se je udeleževalo tudi nekoliko srenjskih in pa mestnih odbornikov.

* (Uradno.) Iz Celja "dobro" znani g. dr. Martinak, zdaj državni odvetnik v Celovcu, pride po poročilih "Tgpt." v Gradec za višega državnega pravdnika. Dr. Mulley, nekdanji državni pravdnik v Celji, zdaj v Gradcu, se je že tudi naveličal tega trnjevega posla, pri katerem je v tiskarskih pravdah tako malo lavorik žel v Gradcu, kakor poprej v Celji, in prestopi v gremij graške nadsodnije.

* (O kmetijskem taboru v Trnovem) se nam piše: Zaradi neugodnega vremena je bil prenehan od 9. na 30. p. m. Prvi je govoril dekan Grašič, predstojnik trnovske podružnice ter predstavil g. Dimice zbranim ljudstvu, katerega je dosti manj došlo, nego se je pričakovalo. Ljudstvo ni kaj pazljivo poslušalo dobro sestavljenega govora Dimicevega, ter jih je mnogo odšlo pred koncem govora.

* (Odlikovanje.) Dr. Jul. Mullé, notar v Mariboru je dobil zlati križec za zasluge s krono; graški župan dr. Schreiner red železne krone III. reda, podžupan Remschmidt viteški križ Franc-Jozefovega reda, dr. Kaiserfeld je dobil posebno cesarjevo priznanje za njegovo delovanje pri graški razstavi.

* (Slovensko akademsko društvo) se je osonalo v Gradcu. 30. oktobra se je volil odbor, ki ima pravila sestaviti in skrbeti, da se društvo oživi. V odbor so voljeni 3 Slovenci, 1 Srb in 1 Hrvat. Društvo si je postavilo namen sestavljati in čitati znanstvene sestavke in jih kritično pretresovati. Novemu društvu želimo mnogo uspeha, posebno pa mnoge delavnosti.

* (Naša tiskarnica.) 3. t. m. se nam je dostavilo uradno pismo, da je c. k. namestnik baron Kubeck našemu vredniku, Tomšiču, podelil koncesijo za tiskarnico. Namestnikova naredba je izdana 16. oktobra, uradno pismo mariborskega magistrata 24. oktobra: nam se je dostavilo še le 3. t. m. Po tem je soditi, da je mariborski magistrat v malostih velik, ali pa da je hotel dokazati, da je urnost vendar nekoliko copernije.

* (Ministerski predsednik in — tabaktrafikan t dr. Hasner, ekselencia.) Dunajska "Volkszeitung" pripoveduje: "Dr. pl. Hasner se je sicer ločil od svoje boljše polovice, a ne od njene lepe vnuke, za katero je hotel dobiti trafiko na Dunaji. Vnučka pa je rojena Francozinja, torej se kot tuja ženska brez nevarnosti za državo ne more dopuščati v tako važno državno službo, kakor je služba c. in kr. trafikantovke. Tudi je bilo težko pomagati. A avstrijski minister, in ko bi tudi ne bil finančni minister, ni nikdar v zadregi. Hitro odlučil si je dal razminister Hasner licenco za trafiko na svoje ime napisati. Med tem se je trafika kot taka zamotala v malo pravdico, vendar je razminister te dni dobil poziv pred sodnijo. Poziv je imel tale komični napis: "An Sa. Excellenz Herrn L. v. Hasner, k. k. Tabaktrafikanten, hier."

* (Prof. dr. Maassen) je pred kratkim izdal znanstveno delo: "Geschichte der Quellen und der Literatur des kanonischen Rechtes im Abendlande bis zum Ausgange des Mittelalters, 1. Band, Graz, 1870. Leuschner & Lubensky." Strokovnjaški "literarisches Centralblatt" delo jako hvali in pravi med drugimi: "Ako kdo, bil je ta pisatelj sposoben obdelati ta težavni predmet. Ostra kritika, železna marljivost, skrbna natančnost ga odlikuje, in te lastnosti dajo njegovemu delu toliko vrednost, da bode dunajska akademija za početo delo podpirala z denarji Savigny-jeve zaloge." Kakor znano je bil Maassen učenec Savigny-jev.

Dunajska borza 4. novembra.

Enotni drž. dolg v bankovcih	57 fl 60 kr.
Londen	121 " 10 "
Kreditne akcije	256 " — "
Enotni drž. dolg v srebru	67 " 40 "
Srebro	120 " — "
Napol.	9 " 79 "

Izdatelj in vrednik Anton Tomšič.

Ribe na prodaj.

Direkcija kneza Karl Trautmannsdorfovih posestev v Negovi na dolnjem Štirimskem prodaja okolo 30 centov karfov in ščuk.

Ponudbe pri direkciji (pošta Radgona) do 8. novembra 1870 do 12 ure dopoldne, vadium 10 procent.

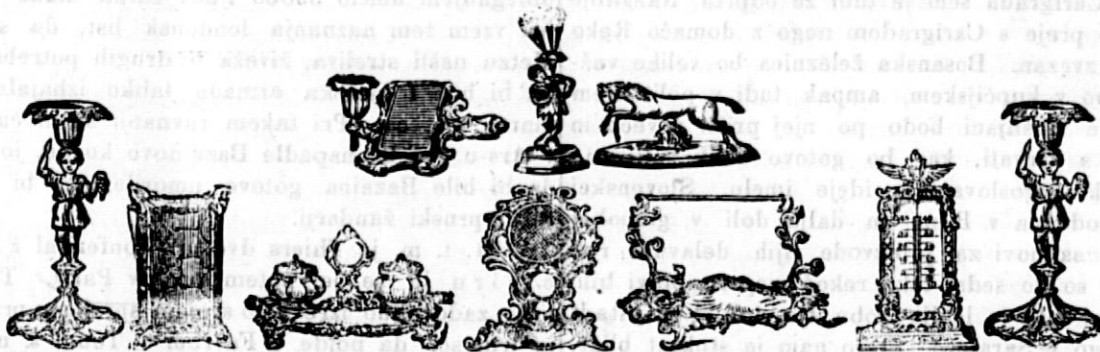
Ribe se morajo odpeljati 12. novembra, plača se v gotovem, pri zavarovanju tudi v obrokih. (3)

Dobro došla!

Narodno-gospodarski duh časa pozdravlja kupčijsko hišo

TRAUGOTT-A FEITEL-A

na Dunaji, verlängerte Kärntnerstrasse 57, Kärntnerring Nr. 2.

Posebno priporočljiva je ta iz najboljšega masivnega dunajskega bronze izdelana garnitura za pisne mize, vsled risov sestavljena iz 10 kosov, samo za tri f.; francoska garnitura f. 5; s cizeliranimi in pozlačenimi robovi f. 12; posamezni kosi po 20 kr. do f. 1.

Najlepše stvari iz litega bronze: Par miznih svečnikov kr. 80, f. 1.30, 1.80, 2, 2.50, 3; detto dvoročen par f. 3.50, 4. Ročni svečniki 20, 30, 45, 50, 60 kr., detto z netilom 30 kr.; pepelnik v mnogih licih 20, 30, 40, 50 kr. Držaj za ure 30, 55, 65, 80 kr. Držaj za cigare z netilom f. 1, 1.50. — 1 hranilnica 25, 30 kr.; detto velika 90 kr., 1 gorkomer za sobe 80 kr., f. 1.20, 160. Teža za pisma v figurah in živalih 35, 50 kr., f. 1. Peresni ročnik 25, 50, 60 kr., f. 1. Tintnik 35, 45, 80, 90 kr. detto velik s peresnim ročnikom f. 1.50, 2.

30 kr. kineško-srebrna žličica, garantirana.	30 kr. nežno pozlačen medalijon za fotografije.	8 kr. mnilo v obliki sadja, vsakojako, brezkeve, jabelka, kumare itd.
60 kr. kineško-srebrna žlica, garant.	5 kr. deklški lovec, velika burka.	50 kr. mnilo v obliki sadja v elegantnih korbiših, večje sorte 90 f. 1, 1.20.
90 kr. kineško-srebrne vilice in nož, angleška klinja.	5 kr. listnica, večja kr. 8, 10.	f. 2. Anglež na samokotu, isto z uro.
f. 8. album z muzike, igra 2 igri.	30 kr. pozlačen bronsast rob, zlat obrezek: listnica z olovko, elegantna juftovina.	20 kr. lepo pisana kositarjeva skudelica, večje po kr. 30, 40, 50.
10 kr. lakiran pas.	f. 1.20 lipuer-service za 6 oseb.	80 kr. lepo toaletno zrcalo s zapirljivo miznico.
35 kr. usnjat pas, močan.	10 kr. kalendar za na steno.	f. 2. isto napolnjeno z mnilom in vonjavo.
3 kr. praktična mašina za vtikanje niti.	8 kr. centimeter.	8 kr. fino jeklena veriga za ure.
10 kr. pletna korbica iz srebr. drata.	2 kr. knjižica papirja za smodke.	15 kr. fina jeklena verižica.
8 kr. igra otročjih kvart.	4 kr. strgulja za jezik.	35 kr. fina verižica z jeklenimi koralami.
20 kr. pakfonasta žlica.	8 kr. pila za nohte, jeklena.	65 kr. 100 angleških pismenih papirjev s gumiranimi ovitki.
10 kr. pakfonasta žličica.	10 kr. verižica za škarje.	8 kr. fino zobna pasta.
80 kr. pakfonasta velika žlica za juho.	35 kr. kleščice za orehe.	10 kr. fino zobna krtača.
40 kr. pakfonasta velika žlica za mleko.	8 kr. pošet.	8 kr. ostrivec za olovke.
40 kr. pakfonast razsipavec za poper.	10 kr. škaticla jeklenih peres.	10 kr. angleške škarje, večje 18, 20 kr.
60 kr. pakfonast razsipavec za sladkor.	25 kr. ročni svečnik, masivna bronza.	3 kr. zapetnik za rokavice.
f. 1.20 čedna pisma mapa.	20 kr. nožni bruz iz poroznega oglja.	4 kr. novozlata gumba za bele zavratkinke.
f. 1.90 taka z pisnim orodjem.	15 kr. električen brisač za lampe, prav praktičen.	80 kr. žalostinski kinč.
5 kr. ducent peresnih ročnikov.	10 kr. fina škarje za šlinganje.	5 kr. krasen umeten ogenj v sobi, večji 10, 15 kr.
10 kr. glavni urni ključ za vsako uro.	60 kr. čeden ustnjat etui, za šivanje napolnjen.	30 kr. čarobna iglena škaticla, z iglami napolnjena.
60 kr. polna toaletna kaseta, večja f. 1, 1.50.	90 kr. risavno orodje, večje f. 1.20, 1.50, 2.	35 kr. burkast prstan škropnik.
f. 1.30 šah s kostnimi figurami.	45 kr. pozlačena šivna blazina privrtljiva.	20 kr. fino svilnat gospodsk zavratnik, najfinejši 30, 40 kr.
15 kr. rešta sekanih koravd, pravih.	60 kr. usnjata gospodska torbica, večja kr. 70, 90, f. 1.20.	25 kr. Wertheimova hranilnica.
f. 1 lepa zapirljiva šatula za rokavice in šiv, iz palisandra.	85 kr. globus za učence s podnožjem.	4 kr. lepo rezljan okvir za fotografije.
15 kr. par manšetnih gumb novozlatih.	40 kr. novozlata broša in uhani!	40 kr. fino portemonnaie, z bronsastim robom, še elegantnejši 50, 60, 80 kr.
30 kr. cela garnitura šmizetnih in manšetnih gumb, novozlatih.	50 kr. morsko-penasta cev s fotografijo.	20 kr. kovana možnjica za cigaretni tabak z usnjem preoblečena.
80 kr. pozlačena napestnica, eleg. f. 1, 1.50.	5 kr. anglešk ščipavec za cigare.	30 kr. Netilo z lunto.
45 kr. pozlačena broša za fotografijo.	f. 1. nož, 6 klinj želvedinoplatičen.	20 kr. par otročjih blačnikov.
90 kr. iz granata broša in uhani.	50 kr. angleška juftinska možnjica usnje-podšita.	30 kr. par za odrasle, najfinejši 40, 50 kr.
10 kr. elegantna igla za gosposke zavratnike, najfinejša kr. 25, 30.	35 kr. otročja ura z bilom.	65 kr. natanko regulirana vremenska ura.
25 kr. pušpanove vilice in žlica za salato.	50 kr. jako zanimiva družbinska igra večja in zanimivejša kr. 60, 80, f. 1—4.	
10 kr. gosposk zavratnik v barvah.	8 kr. lep karton pečatnega vozka.	
f. 2.50 punca, ki kriči papa in mama, večja 3 f.	f. 1.20 prava morskopenasta pipa z jantarjevo cevjo, turška.	
10 kr. 100 pravih angleških šivanjk.	3 kr. kos gliserinskega mnila.	
10 kr. karton iglic za pletenje.		
40 kr. gosposka veriga novozlata.		

Proti poštnemu povzetju se hitro pošilja po pošti.

Slawisches Verschickungsgeschäft und Waarenhaus **Traugott Feitel**, in Wien, Kärntnerring 2, Kärntnerstrasse 57.

Epileptični krč (božjast)

pismeno zdravi specialni zdravnik za božjast doktor **O. Killisch v Berlinu**, zdaj: Luisenstrasse 45. — Ozdravil jih je že nad sto. (37)

Lastniki: Dr. Jože Vošnjak in drugi.

Tiskar Eduard Janschitz.